

Τῷ Κ. Ε.

ἔκτοτε ἀρχιεπισκόπῳ Β.

ἀπερχομένῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, (Αὐγούστῳ 1842)



Σὲ ζηλεύω! Μεταβαίνεις εἰς τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων,
τῶν συμφύτων παραλίῳν, τῶν ἀειθαλλῶν δασῶν,
τῶν ἀγρύπνων ἀηδόνων, τῶν νυκτερινῶν ἀσμάτων,
καὶ τῶν οἴκων τῶν ποικίλων καὶ τῶν θόλων τῶν χρυσῶν.



Εἰς τὴν γῆν της ἐγεννήθην, καὶ ἡ μνήμη της μ' εὐφραίνει·
ἀλλ' εἰς τοὺς τερπνοὺς της κόλπους πρὶν δὲν θέλω ἐπιστρέψει,
ὁ σταυρὸς πρὶν ἐπιλάμψῃ εἰς τ' ἀλλόφυλα τεμένη,
πρὶν τοὺς ἀνθηροὺς της λόφους ἢ ἐλευθερία στέψῃ.



Τῷ Κ. Ε.

ἀπερχομένῳ εἰς Ἀθῆνας



Ἀπέρχεσαι τοῦ προσφιλοῦς Ἑλληνικοῦ ἐδάφους,
ὅπου ἡσπάρθης τῶν κλεινῶν ἡρώων μας τοὺς τάφους,
τῶν νέων καὶ τῶν παλαιῶν,
ὅπου θριάμβους ψάλλουσιν ἡ αὔρα καὶ τὸ κύμα,
καὶ ὅπου τέχνης θαύματα ἐπάτει πᾶν σου βῆμα,
κ' ἐρείπια λαμπρῶν ναῶν.



Ὅπου πολλάκις ἤκουσας, ἀρχαίων λόγων λάτρης,
ἐν τῇ Πνυκί ἀπόρρητον φωνήν, κ' ἐν τοῖς θεάτροις,
κ' εἰς τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν.

